

Plângerile lui Ieremia (4)

Capitolul 4

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWord, Online începând de la: 08.05.2019, Actualizat: 08.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Plângerile 4

Voi spune ceva pe scurt și despre următoarele două capitole. Capitolul 4 se aseamănă foarte mult cu capitolul 2 și capitolul 5 cu capitolul 1, așa că întreaga carte este simetrică: capitolul 2 și capitolul 4, capitolul 1 și capitolul 5 sunt în concordanță. Aici capitolul începe iarăși cu un „cum”, ca și capitolul 1 și 2: vai, cum! – expresie a durerii. Și aici este, așa cum se spune în adnotare: litera ebraică inițială a fiecărui verset de două rânduri urmează în ordine alfabetică – ca în capitolul 1 și 2. Deci ca și în capitolul 1 și 2, și aici iarăși 22 de versete. Diferența este numai că aici fiecare verset nu este din 3 rânduri, ci din două rânduri, așa cum se poate ușor constata.

Doresc să împart capitolul în patru părți. O plângere conduce la o mărturisire de păcate. O plângere nouă conduce iarăși la o nouă mărturisire a păcatelor. Aceasta se repetă și de aceea este și mai impresionant. Dacă se dorește să se plângă, plânge-te atunci înaintea Domnului, și atunci vei descoperi, că poți cel mai bine să te plângi de tine însuși! Doresc cu plăcere să accentuez aceasta, pentru ca noi să luăm aceasta cu noi acasă ca învățătură: plânge-te numai înaintea Lui; atunci vei observa că cel mai bine ai să te plângi de tine însuși, și nu de frați și de surori, nu de colegi și nu de împrejurările în care te afli, ci mai întâi de tine însuși. Și cine înțelege aceasta, acela nu poate să se plângă nicidecum mai bine. Plânge-te înaintea Lui! Acesta este mesajul simplu. Ca și în capitolul 2 și aici este o descriere a distrugerii cetății.

Versetul 1

Plângerile 4.1: Cum s-a întunecat aurul! Aurul cel mai curat s-a schimbat! Pietrele sfântului locaș sunt împrăștiate la capătul oricărei străzi!

S-ar putea interpreta în sensul adevărat al cuvântului cu privire la Locul sfânt, la Templu, care a fost pustiit. Dar poate fi înțeles și simbolic, deoarece în versetul 2 copiii Sionului sunt comparați cu aurul:

Versetul 2

Plângerile 4.2: Fiii cei scumpi ai Sionului, cei comparați cu aurul fin, cum sunt socotiți ca vasele de lut, lucrare a mâinilor olarului!

Aceasta nu mai trebuie cruțat, poate fi acceptat firește așa cum s-a întâmplat.

Vers. 3-4

Plângerile 4.3-4: Chiar și șacalii își apleacă țâțele și își alăptează puii; fiica poporului meu a ajuns nemiloasă ca struții din pustiu. Limba sugarului se lipește de cerul gurii lui, din cauza setei. Pruncii cer pâine, nimeni nu le-o frânge.

Și apoi iarăși un cuvânt, pe care l-am avut aseară despre copii, despre sugari. Unul din lucrurile cele mai impresionante, din temele din această carte este soarta copiilor în timpul

distrugerii, în timpul asedierii și distrugerii Ierusalimului. Șacalii sunt mame mai bune decât erau mamele lui Iuda în timpul asedierii. Chiar și șacalii își apleacă țâțele și își alăptează puii; fiica poporului meu a ajuns nemiloasă ca struții din pustiu. Realmente, în Iov 39 citim, că struții nu se îngrijesc așa mult de puii lor. Ei își depun ouăle și nu se mai interesează ce se va întâmpla după aceea cu ele. Au ajuns mamele în felul acesta? Cum trebuie înțeles aceasta? Deoarece mamele nu mai aveau hrană. Limba sugarului se lipește de cerul gurii lui, din cauza setei. Pruncii cer pâine, nimeni nu le-o frânge.

Versetul 5

Plângerile 4.5: Cei care se hrăneau cu mâncăruri alese sunt căzuți pe străzi. Cei crescuți pe purpură îmbrățișează grămezile de gunoi.

Cei care se hrăneau cu mâncăruri alese sunt căzuți pe străzi. Cei crescuți pe purpură, aceștia sunt nu numai copiii, aceștia sunt oamenii bogați, care au locuit în lux; acum zac sau tradus mai bine, îmbrățișează {ca în Iov 24.8} grămezile de gunoi. Aceasta conduce la prima mărturisire de păcate în versetul 6.

Versetul 6

Plângerile 4.6: Și pedeapsa nelegiuirii fiicei poporului meu este mai mare decât păcatul Sodomei, care a fost nimicită într-o clipă, fără să fi pus cineva mâinile pe ea.

A avut loc direct de la Dumnezeu din cer; nu așa cum au făcut babilonienii aici. Vedem aici că nu este numai o repetare a capitolului 2; dimpotrivă; aici merge mult mai profund. Așa cum Scriptura niciodată nu oferă numai repetări. Ce este aici mai profund? Aici este nu numai descrisă o stare nenorocită. Aici starea este privită din punct de vedere moral. Aici sunt descoperite cauzele acestei stări nenorocite. Și cauza este păcatul poporului, care a devenit mai mare decât păcatul Sodomei. Dacă ai ceva de deplâns, ar trebui să te întrebi dacă nu cumva starea proprie este urmarea propriilor păcate. Aceasta este prezentat direct mai detaliat. Mai întâi continuă plângerea:

Versetul 7

Plângerile 4.7: Capii ei erau mai curați decât zăpada, mai albi decât laptele, mai rumeni la trup decât rubinele, înfățișarea lor era ca safirul.

Alb și roșu, așa cum se spune despre mire în Cântarea Cântărilor. Acestea sunt semne ale bunăstării, ale gloriei. Dar:

Versetul 8

Plângerile 4.8: Fața lor este mai neagră decât funinginea, nu mai sunt recunoscuți pe străzi. Pielea li s-a lipit de oase; s-a uscat, a ajuns ca lemnul.

Acestea sunt urmările foametei.

Versetul 9

Plângerile 4.9: Cei uciși de sabie sunt mai bine decât cei uciși de foame, pentru că aceștia se topesc, fiind străpunși de lipsa roadelor câmpului.

Cei loviți de sabie au parte de o moarte rapidă. Însă ceilalți trebuie să mai trăiască și apoi să moară treptat de foame. Ei se topesc fiind străpunși de lipsa roadelor câmpului.

Versetul 10

Plângerile 4.10: Mâinile femeilor miloase au fiert pe copiii lor. Ei le-au fost mâncarea în dezastrul fiicei poporului meu!

Fiica Sionului este ori cetatea însăși ori fiicele ei, femeile din cetate, ca aici mamele care erau așa deperate și deznădăjduite de foame, că și-au tăiat copiii și i-au fiert. Îngrozitor! Așa departe poate ajunge un om, atunci când el a ajuns jos, foarte jos. Și această a doua plângere conduce la o mărturisire de păcate mult mai detaliată în versetele 11 până la 16.

Versetul 11

Plângerile 4.11: Domnul Și-a satisfăcut furia, Și-a vărsat aprinderea mâniei Sale și a aprins un foc în Sion și i-a mistuit temeliile.

Temeliile Sionului, ale cetății Ierusalim.

Versetul 12

Plângerile 4.12: Împărații pământului și toți locuitorii lumii n-au crezut că potrivnicul și vrăjmașul ar putea intra pe porțile Ierusalimului.

Nu pentru că Ierusalim era o cetate măreață, impresionantă; unele cetăți erau mult mai mari și mai tari. Însă împărații cunoșteau atotputernicia Dumnezeului lui Israel. Și ei nu și-ar fi putut închipui, că vrăjmașii ar putea pătrunde în această cetate în teritoriul Domnului. Dar s-a petrecut. Și motivele pentru aceasta ne sunt clare, și vrăjmașii știau aceasta foarte bine. Este din cauza păcatelor, nu numai ale poporului, ci ale conducătorilor poporului.

Versetul 13

Plângerile 4.13: Aceasta este din cauza păcatelor profeților săi, a nelegiuirilor preoților săi, care au vărsat sângele celor drepti în mijlocul lui.

În cetate s-a făcut nedreptate. Ca să se îmbogățească, au omorât pe cel drept.

Vers. 14-15

Plângerile 4.14-15: Ei rătăceau ca niște orbi pe străzi, erau mânjiți cu sânge, încât nimeni nu putea să se atingă de hainele lor. Ei strigau către ei: „Depărtați-vă, necuraților! Depărtați-vă, depărtați-vă, nu atingeți!”... Când fugeau și rătăceau, se spunea printre națiuni: „Nu vor mai locui aici!”

Ei rătăceau ca niște orbi pe străzi. Da, așa a fost în timpul asedierii. Și de ei era lipit sângele celor drepti. Ei erau pătați cu sânge, așa că nu se dorea atingerea hainelor lor. Trebuia să li se strige: „Depărtați-vă! Necurați!” ca și cum ar fi fost leproși. „Depărtați-vă, depărtați-vă, nu atingeți!” Când fugeau, rătăceau {compară cu Deuteronomul 28.65}; se spunea printre națiuni: Ei nu trebuie să locuiască la noi! Când au vrut să emigreze, nici măcar babilonienii nu au vrut să-i aibă. Leproși, necurați, alungați de toți, aceștia erau aceia care odinioară erau conducătorii sfinți, curați ai poporului.

Versetul 16

Plângerile 4.16: Fața Domnului i-a împrăștiat, El nu Se va mai uita la ei. Ei n-au onorat fața preoților și n-au arătat bunăvoință față de bătrâni.

Poporul i-a alungat afară; vrăjmașii nu voiau să-i primească; și în mod foarte deosebit, Domnul i-a împrăștiat. El nu-i mai privește. Nu s-au mai respectat preoții, bătrânilor nu li s-a arătat bunăvoință. Așa se termină aici a doua mărturisire de credință, scuzați, mărturisirea de păcate, în care numai din partea poetului se exprimă credința. Drept urmare este o mărturisire de credință din partea poetului. Dacă se recunoaște judecata în caracterul ei adevărat – sau se recunoaște ca atare -, este o mărturisire de credință, dacă ea poate fi exprimată. Ceea ce urmează la sfârșitul acestui capitol sunt trei scene din timpul asedierii. Mai întâi în versetul 17 și 18, ceva pe care l-am studiat vineri seara, când am studiat ultimele capitole din cartea 2 Împărați.

Versetul 17

Plângerile 4.17: Cât despre noi, ochii noștri lăncezesc după ajutorul nostru zadarnic. În vegherea noastră priveam spre o națiune care nu putea să ne salveze.

Încă mai lăncezesc – așa traduce aici la forma trecut, căci se referă la asediere -, încă mai lăncezesc ochii noștri după ajutorul nostru zadarnic; în așteptarea noastră așteptam un popor care nu putea să salveze. Acesta era Egiptul. Astfel au privit ei deznădăjduiți în sus. Pe când trebuiau să sufere în felul acesta, au stat pe ziduri și au privit, dacă nu cumva va veni Egiptul, în loc să privească în sus spre cer. Cât de des oamenii au privit în zadar spre alți oameni și nu s-au gândit la Dumnezeu. Așa s-au încrezut ei în Egipt. Și Egiptul este numai un toiag din trestie, așa cum a spus deja Isaia în timpul lui Ezechia; acolo era același lucru. Mereu te încrezi în prietenul fals, în care nu te poți încrede. Este numai o trestie, care străpunge mâna.

Versetul 18

Plângerile 4.18: Ei ne pândeau pașii ca să nu umblăm pe străzile noastre. Sfârșitul nostru este aproape, zilele noastre s-au împlinit, pentru că sfârșitul nostru a venit.

Prietenii nu mai sunt; nu te poți încrede în acest popor Egiptul; zilele noastre s-au împlinit; aceasta înseamnă: s-a ajuns la sfârșit, zilele sunt depline, judecata vine; a venit sfârșitul nostru. A doua scenă scurtă este în versetele 19 și 20. Prima a fost la începutul asedierii; pe când ei sperau încă în Egipt. Versetele 19 și 20 sunt la sfârșitul asedierii; și pe aceasta am studiat-o vineri seara, când Zedechia la sfârșit a făcut o spărtură în zid și apoi a evadat cu marii lui și până la urmă au fost totuși prinși de babilonieni.

Vers. 19-20

Plângerile 4.19-20: Următorii noștri erau mai iuți decât vulturii cerurilor; ne-au fugărit pe munți, ne-au pândit în pustiu. Suflarea nărilor noastre, unsul Domnului, a fost prins în gropile lor, el, despre care ziceam: „Vom trăi sub umbra lui printre națiuni!”

Uneori s-a considerat a fi aproape imposibil să se gândească aici la Zedechia. Dar cine ar putea vorbi astfel despre Zedechia: suflarea noastră de viață, unsul Domnului, vom trăi sub umbra lui printre națiuni. De aceea vechea tradiție iudaică s-a gândit deja aici mai degrabă la Iosia. Mult mai devreme. Nu știu cum aceasta se potrivește în asediere. Aici nu este vorba despre ce era Zedechia în persoana lui. Dacă David a spus despre Saul: este unsul Domnului, atunci el nu vorbește despre persoana lui Saul, ci despre funcția lui. Despre aceasta este vorba aici. Zedechia, oricine era el ca persoană, el era unsul Domnului, împăratul uns peste Iuda. Și în această privință, privit din punctul de vedere al funcției sale, era speranța, speranța naturală, a poporului său, despre care poporul putea spune: Vom trăi sub umbra lui printre națiuni. Și după aceea ei au văzut cum împăratul a fugit și cum după aceea el a fost prins; fiii lui au fost înjunghiați, lui i-au scos ochii și l-au dus în captivitate. Suflarea lor de viață a fost tăiată.

Versetul 21

Plângerile 4.21: Bucură-te și veselește-te, fiică a Edomului, care locuiești în țara Uț! Va trece și la tine potirul; te vei îmbăta și te vei dezgoli.

A treia scenă scurtă, pe aceasta nu am găsit-o în 2 Împărați, dar o găsim în multe profeții. Și aceasta este, că Edom, poporul frate, privește și cu bucurie răutăcioasă vede distrugerea Ierusalimului. Despre Edom se spune: Bucură-te și veselește-te, fiică a Edomului – însă aceasta este spus în sens sarcastic, ironic -, locuitoare a țării Uț {Probabil o localitate situată în sud-estul Israelului în partea de nord-vest a pustiei Arabiei; compară cu Ieremia 25.20)! Și la tine va veni paharul judecății; te vei îmbăta și te vei dezgoli.

Versetul 22

Plângerile 4.22: Pedeapsa nelegiuirii tale s-a împlinit, fiică a Sionului, El nu te va mai deporta. El îți va cerceta neleguirea, fiică a Edomului, îți va da pe față păcatele.

Sionul i se spune printre altele, în versetul 22: Pedeapsa nelegiurii tale s-a împlinit, fiică a Sionului, El nu te va mai deporta. – Aceasta este mângâiere pentru Sion, care a fost luat așa în derâdere de Edom. Dumnezeu va pune capăt suferinței tale. Dar apoi se spune iarăși lui Edom: El îți va cerceta nelegiuirea, fiică a Edomului, îți va da pe față păcatele. De ce tocmai Edom? Probabil: este o tradiție iudaică foarte veche, care acum poate fi luată în serios, că Edom a fost de fapt întotdeauna privit ca cel mai mare vrăjmaș, așa cum găsim aceasta în Isaia 33 și 34 și 63, unde este descrisă judecata asupra Edomului în timpul din urmă, unde Edom stă de fapt ca cel mai mare vrăjmaș ca și Imperiul Roman. Edom este Roma în literatura rabinică. Și așa va fi judecat Edom cândva (și aici aceasta este prezentat profetic) și Sionul va fi salvat.

Tradus de la: [Die Klagelieder Jeremias \(4\)](#)

După o prelegere din anul 1991

Traducere: Ion Simionescu